

Sygn. akt I PK 312/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa K. N.
przeciwko J. Spółce z o.o. w G.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. N. na rzecz J. Spółka z o.o. w G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r., IV Pa (...) Sąd Okręgowy w S. , IV Wydział Pracy oddalił apelację powoda K. N. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. – Sądu Pracy z dnia 17 grudnia 2014 r., IV P (...) w sprawie przeciwko J. Sp. z o.o. w G. o przywrócenie do pracy. Sąd Rejonowy uznając, że oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem bez wypowiedzenia z jego winy było niezgodne z prawem wskazał równocześnie, że jego przywrócenie do pracy pozostaje niecelowe w rozumieniu art. 45 § 2 k.p. w zw. z art. 56 § 2 k.p. Argumentację tę podzielił Sąd Okręgowy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł pełnomocnik powoda. Jako podstawy skargi wskazał naruszenie:

1/ art. 45 § 2 k.p. w zw. z art. 56 k.p. i art. 58 k.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w okolicznościach sprawy zachodzi „niecelowość orzeczenia odszkodowania z tytułu naruszenia przepisów prawa pracy przy rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w miejsce dochodzonego przez powoda żądania przywrócenia do pracy”,

2/ art. 233 § 1 k.p.c. przez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W jego uzasadnieniu skarżący podnosi, że zasądzenie odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy na podstawie art. 45 § 2 k.p. może nastąpić wyjątkowo, gdy przywrócenie jest niemożliwe lub niecelowe. W jego ocenie musi to wynikać z wyjątkowych okoliczności sprawy. Zarzuca, że sąd II instancji nie wskazał takich okoliczności ograniczając się do stwierdzenia, że doszło do konfliktu powoda ze współpracownikami oraz utraty zaufania do niego w związku z uchybieniami w pracy. Odwołując się do dorobku judykatury w kwestii konfliktu przypomina, że powinien to być konflikt głęboki a przy tym zawiniony przez pracownika. Podnosi także, że w świetle treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a przy tym ograniczonej liczby zarzutów uchybień, adresowanych do powoda, które zostały uznane za zasadne, nie można obiektywnie twierdzić, że pracodawca mógł w utracić do powoda zaufanie w sposób rozumiany w judykaturze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pojęcie „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej stanowiło przedmiot wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego. Syntetyzując je trzeba stwierdzić, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2007 r., I PK 113/07). Przyjmuje się też, że owo oczywiste naruszenie norm prawnych musi dać się stwierdzić bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów (tak np. T. Ereciński w: *System prawa cywilnego procesowego* t. III, cz. 2, pod red. J. Gudowskiego, Warszawa 2013, s. 983, por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14). W innych przypadkach oczywista zasadność skargi kasacyjnej stanowi przymiot, którego istnienie potwierdza jaskrawie niesprawiedliwe rozstrzygnięcie sprawy przez sąd powszechny (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 6 października 2009 r., II PK 162/09).

Sąd Najwyższy rozpatrujący niniejszą sprawę nie stwierdza wadliwości orzeczenia sądu II instancji w zakresie zarzutów podnoszonych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Przytoczone przez sądy obu instancji okoliczności, którymi kierowały się zasądzając odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy, przywołane zostały zasadnie i trafnie. Wniesienie prywatnego aktu oskarżenia przeciwko przełożonemu i współpracownikowi czy używanie słów niecenzuralnych w rozmowie z przełożonym mogą być uznane za konflikt i negatywnie wpływają na poprawne ułożenie ewentualnych przyszłych stosunków. Wadliwości zachowania powoda, które w ocenie sądów nie uzasadniały rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia mogłyby, jak wskazały sądy, uzasadniać wypowiedzenie. Oznacza to, że istniały przesłanki dla orzeczenia o niecelowości przywrócenia powoda do pracy z uwagi na utratę zaufania do niego, którą deklarowała zresztą w toku postępowania pozwana.

Szczegółowe badanie tych kwestii wymagałoby prowadzenia po raz kolejny drobiazgowej analizy okoliczności faktycznych sprawy, a przecież tego rodzaju badania Sąd Najwyższy nie jest władny prowadzić. Z pewnością przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności nie świadczą o oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

